

Стоїть у полі дуб...

Край шляху, що веде на Дуліби, росте старезний дуб, якому вже більше ста років. Гордий і величний, своїм могутнім віттям він неначе впирається в блакитне небо, красується серед широкого лану, ніби охороняє хутірські межі трьох сіл — Дуліб, Бочаниці і Симонова.

Багато людей пройшло-проїхало повз нього. Їхали панські карети, циганські фургони, селянські підводи. З дубом віталися бідні і багаті, дорослі і діти, українці і поляки, росіяни і євреї. Цим шляхом можна добратися з Гощі на Аннопіль і далі на Славуту.

Пережив дуб воєнне лихоліття. Взимку 1944-го з боку Дуліб приїхали сюди три радянські танки і відкрили вогонь по німецько-фашистських загарбниках, які закріпились за Горинню, в районі села Томахів. Потім відкрилися люки, і на танках з'явилися солдати. Вони вигукували: «Ура!», стріляли вгору з автоматів, висловлюючи своє успішне просування вперед.

Десь з 50 років тому місцевість навколо дуба була заселена хуторянами. Неподалік стояла і хата мого

дитинства. Ми, босоногі дітлахи, часто збиралися біля дуба, гралися тут, дивилися, як люди їхали і йшли до райцентру з Дуліб, Майкова, Скнита, Бочаниці, Жаврова, Глибочка.

Особливо людним був цей шлях по неділях, коли жителі тутешніх поселень поспішали в Гощу на базар, а під обід поверталися додому. Багато хто у спекотний день зупинявся під затінком дерева на перепочинок.

Звідси і ми виглядали своїх батьків з базару.

Приємні спогади дитинства. Буваючи тут, вклонишся велету-дубу землі, сходженій вздовж і впоперек босими ногами. Пішли в небуття хутірські садиби і садки. Вже й не пізнати, де була чия хата. Час багато що змінив у нашому житті. Лише дуб одиноко стоїть у задумі, пишаючись тим, що його ніхто не зріже, бо він, як пам'ятник тут нашому минулому, і занесений навіть на воєнні топографічні карти.

Микола КУХАР,
с. Симонів.